בני אדם שדה ושדות
וגדלתי והוספתי מכל
שהיה לפני בירושלם
את חכמתי עמדה לי
וכל אשר שאלו עיני
לא אצלתי מהם לא
מנעתי לבי מכל שמ
שמחה כי לבי שמח
מכל עמלי וזה היה
חלקי מכל עמלי ת
ופנית אני בכל מעשי
שעשו ידי ובעמל
שעמלתי לעשות ות
והנה הכל הבל ורעות
רוח ואין יתרון תחת
השמש ופניתי אני ו
לראות חכמה והוללת
וסכלות כי מה האדם
שיבא אחרי המלך
את אשר כבר עשוהו
וראיתי אני שיש יתר
יתרון לחכמה מן הי
הסכלות כיתרון האור
מן החשך החכם ע
עיניו בראשו והכסיל
בחשך הלך וידעתי
גם אני שמקרה אחד
יקרה את כלם ואמותי
אני בלבי כמקרה
הכסיל גם אני יקרני

ולמה חכמתי אז יותר
ודברת בלבי שגם זה
הבל כי אין זכרון לת
לחכם עם הכסיל לע
לעולם בשכבר הימים
הבאים הכל נשכח
ואיך ימות החכם עם
הכסיל ושנאתי את
החיים כי רע עלי הת
המעשה שנעשה
תחת השמש כי הכל
הבל ורעות רוח
ושנאתי אני את כל
עמלי שאני עמל תחת
השמש שאניחנו לת
לאדם שיהיה אחרי
ומי יודע החכם יהיה
או סכל וישלט בכל
עמלי שעמלתי ועת
ושחכמתי תחת
השמש גם זה הבל
וסבתי אני ליאש את
לבי על כל העמל
שעמלתי תחת העת
השמש כי יש אדם
שעמלו בחכמה ות
ובדעת ובכשרון ת
ולאדם שלא עמל
בו יתננו חלקו גם זה
הבל ורעה רבה כי

מה הוה לאדם בכל
עמלו וברעיון לבו ע
שהוא עמל תחת
השמש כי כל ימיו ת
מכאבים וכעס עניני
גם בלילה לא שכב
לבו גם זה הבל הוא
אין טוב באדם שיאכל
ושתה והראה את
נפשו טוב בעמלו גם
זה ראיתי אני כי מיד
האלהים הוא כי מי
יאכל ומי יחוש חוץ
ממני כי לאדם שטוב
לפניו נתן חכמה ודעת
ושמחה ולחוטא נתן
ענין לאסות ולכנוס
לתת לטוב לפני האלה
האלהים גם זה הבל
ורעות רוח לכל זמן
ועת לכל חפץ תחת
השמים
עת ללדת ועת למות
עת לטעת ועת לעקר
נטוע עת להרוג ועת
לרפוא עת לפרוץ ועת
לבנות עת לבכות ועת
לשחוק עת ספוד ועת
רקוד עת להשליך
אבנים ועת כנוס אבנים